

Sygn. akt I C 185/16

POSTANOWIENIE

Dnia 02 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: Małgorzata Wydra

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2016 r. w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. K.**

przeciwko **J. K. (1)**

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

postanawia:

I. postępowanie w sprawie umorzyć,

II. zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800,00 zł (cztery tysiące osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

. Sygn. akt I C 185/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 marca 2016 r. (data nadania przesyłki w urzędzie pocztowym) powódka E. K. złożyła do tegoż Sądu pozew przeciwko J. K. (1) o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji.

W uzasadnieniu wskazano, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 17 grudnia 2015 r. nakazano J. K. (2) złożenie oświadczenia woli, którego treścią miało być przeniesienie na rzecz powódki E. K. prawa własności nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Głubczycach. Orzeczenie to skutkowało przeniesieniem prawa własności na rzecz E. K., powódka złożyła stosowny wniosek o wpis do księgi wieczystej. W dniu 22 marca 2016 r. ujawniono w księdze wieczystej Kw nr (...) wzmiankę o wszczęciu przez Komornika Sądowego przy (...) G. S. egzekucji prowadzonej wobec w/w nieruchomości. Pismem z dnia 11 marca 2016 r. powódka zwróciła się do wierzyciela J. K. (1) o złożenie oświadczenia o umorzeniu egzekucji z nieruchomości, co do chwili wytoczenia powództwa nie nastąpiło.

W odpowiedzi na złożony pozew J. K. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a w przypadku umorzenia postępowania wobec cofnięcia powództwa o zasądzenie kosztów postępowania na jego rzecz.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 24 marca 2016 r. powódka wniosła do tegoż Sądu pozew o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji, co było jednakże przedwcześnie. Pozwany podniósł, iż w dniu 21 marca 2016 r. odebrał wezwanie do ograniczenia egzekucji, w terminie 3 dni. W ocenie wierzyciela przedmiotowy termin był

zbyt krótki do podjęcia działań w zakresie weryfikacji i prawdziwości twierdzeń powódki, jak również przygotowania i złożenia stosownego pisma. Pełnomocnik pozwanego niezwłocznie po przekazaniu mu wezwania, w dniu 31 marca 2016 r. złożył do Komornika Sądowego przy (...)G. S.wniosek o ograniczenie egzekucji poprzez umorzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw nr (...)i na podstawie przedmiotowego wniosku w dniu 13 kwietnia 2016 r. Komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w zakresie egzekucji z nieruchomości sygn. akt Km(...). Ponadto pozwany podniósł, iż pozew został wniesiony w dniu 24 marca 2016 r. o godz. 9:00 rano, a zatem bez oczekiwania na działania pozwanego. Wobec tego zwolnienie od zajęcia nieruchomości nie było skutkiem wniesienia pozwu – złożony do Komornika wniosek poprzedzał doręczenie stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 01 czerwca 2016 r. (data prezentaty) powód dokonał cofnięcia powództwa, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż ze względu na ostrożność procesową w celu uniknięcia zarzutu dotyczącego przekroczenia miesięcznego terminu powództwo wytoczono w dniu 22 marca 2016 r., a mianowicie w ostatnim dniu miesięcznego terminu liczonego od daty zamieszczenia w księdze wieczystej wzmianki o wszczęciu egzekucji. Skoro pozwany odebrał wezwanie dnia 21 marca 2016 r., to nic nie stało na przeszkodzie aby niezwłocznie skontaktował się z pełnomocnikiem powódki. Zdaniem strony powodowej wytoczenie powództwa przed upływem określonego stronie przeciwnej trzydniowego terminu było usprawiedliwione okolicznościami sprawy, albowiem w tym terminie pozwany nie złożył stosownego oświadczenia komornikowi, a do przesłanego mu wniosku o umorzeniu egzekucji nie dołączono odpisu pełnomocnictwa oraz dowodu nadania go komornikowi.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 102 k.p.c., powódka wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Sąd zważył co następuje:

Postępowanie w sprawie podlega umorzeniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody.

Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4).

Z kolei przepis art. 355 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W przedmiotowej sprawie, powód pismem procesowym złożonym przed rozprawą dokonał cofnięcia powództwa, a wobec tego, nie stwierdzając negatywnych przesłanek stypizowanych w art. 203 § 4 k.p.c., postępowanie w sprawie podlegało umorzeniu.

Odnosząc się z kolei do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia

praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, niepubl.).

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom strony powodowej brak jest podstaw do uznania pozwanego za stronę przegrywającą niniejszą sprawę, a co za tym idzie zasądzenia od niego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu. Zważyć bowiem należy, iż wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie nie było niezbędne do celowego dochodzenia przez E. K. jej praw, albowiem w istocie zwolnienie zajętej nieruchomości spod egzekucji nastąpiło w wyniku uczynienia zadość żądaniu zgłoszonemu w wezwaniu z dnia 11 marca 2016 r. nie zaś w wyniku wytoczonego powództwa. Skoro bowiem odpis pozwu w przedmiotowej sprawie doręczono pozwanemu J. K. (3) dnia 07 kwietnia 2016 r., zaś sam wniosek o umorzenie egzekucji z nieruchomości złożono wcześniej, bo już dnia 31 marca 2016 r. (data nadania przesyłki w urzędzie pocztowym), to tym samym nie sposób przyjąć, aby spełnienie świadczenia nastąpiło w wyniku wszczęcia niniejszego postępowania. Sąd podziela stanowisko pozwanego, iż wyznaczony w piśmie procesowym trzydniowy termin do złożenia wniosku o umorzenie egzekucji z nieruchomości był niewystarczający do uczynienia zadość w/w żądaniu, a co więcej dla samej strony powodowej w istocie przedmiotowy termin pozostawał bez znaczenia, skoro jeszcze przed jego upływem, nie czyniąc ustaleń w przedmiocie realizacji wezwania, E. K. wystąpiła na drogę sądową. Biorąc zatem pod uwagę datę otrzymania przez pozwanego wezwania (tj. 21 marca 2016 r., która to data nie była przez żadną ze stron kwestionowana), uwzględniając konieczność dokonania weryfikacji zgłoszonego żądania, podjęcia decyzji, a następnie przygotowania stosownego pisma i złożenia go Komornikowi, uznać należy, iż żądaniu powoda wyrażonym w wezwaniu datowanym na dzień 11 marca 2016 r. J. K. (1) uczynił zadość niezwłocznie (w ciągu 10 dni), nie dając tym samym podstaw do kierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zdaniem Sądu, obowiązywanie miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji nie może uzasadniać „automatycznie” twierdzeń o celowości wniesienia pozwu, w sytuacji gdy strona przeciwna nie miała realnej możliwości zajęcia stanowiska w tejże sprawie (pismo otrzymała w dniu 21 marca 2016 r., zaś pozew nadano do Sądu w urzędzie pocztowym dnia 22 marca 2016 r.). Warto przy tym zauważyć, iż od nadania za pośrednictwem poczty wezwania o zwolnienie od egzekucji nieruchomości, do dnia jego realizacji przez pozwanego, minęło 20 dni, a zatem nawet przy uwzględnieniu upływu w/w terminu, w przypadku ewentualnego negatywnego stanowiska pozwanego, powód miał realną możliwość zachowania terminu do wytoczenia powództwa w sprawie.

W świetle powołanych okoliczności, wobec skutecznego cofnięcia pozwu, uznając, iż wytoczenie powództwa nie było w analizowanej sprawie konieczne i celowe do realizacji praw E. K., obowiązkiem zwrotu kosztów, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 203 k.p.c., należało obciążyć stronę powodową.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zaistniały również przesłanki do odstąpienia od obciążania powódki kosztami. Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Podkreślenia wymaga, iż strona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika miała wiedzę o terminie, sposobie i konsekwencjach procesowych wytoczenia powództwa, a w szczególności inicjowania drogi sądowej bez znajomości stanowiska strony przeciwnej, a także konsekwencjach procesowych cofnięcia takie powództwa, wobec czego okoliczności tych nie można uznać za szczególne i uzasadniające odstąpienie od obciążenia kosztami. W ocenie Sądu wprowadzenie przez ustawodawcę terminu do wystąpienia na drogę sądową nie czyni samoistnie okoliczności takiej sprawy szczególnymi i nie umożliwia dowolnego inicjowania postępowań sądowych bez konsekwencji procesowych związanych z obowiązkiem ponoszenia kosztów tak wszczętego postępowania.

Reasumując, wobec umorzenia postępowania w wyniku cofnięcia powództwa, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składa się: kwota 4.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej, zgodnie z §2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z

dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji orzeczenia